

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, t. č. ve VTOS ve Věznici Jiřice, Lysá nad Labem, PSČ 289 22, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, proti **žalované: Vězeňské službě České republiky, Věznice Všehrdy**, se sídlem ve Všehrdech č. p. 26, PSČ 430 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Všehrdy ze dne 14. 11. 2014 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 30. 10. 2014, č. j. VS 28/1791/002/2014-17/OVT/322,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 14. 11. 2014 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 30. 10. 2014, č. j. VS 28/1791/002/2014-17/OVT/322, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce **23,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Vlastimilu Škodovi **s e p ř i z n á v á o d m ě n a** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **8.228,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Všehrdy ze dne 14. 11. 2014, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014, č. j. VS 28/1791/002/2014-17/OVT/322, kterým byl žalobci dle ust. § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, za to, že dne 21. 10. 2014 v cca 8.30 hodin ve Věznici Všehrdy se nevhodně choval vůči pprap. J. B., vězeňskému dozorci žalované.

V žalobě uvedl, že v rámci svého výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Všehrdy dne 21. 10. 2014 byl fyzicky napaden jiným odsouzeným, a to K. Y., přičemž pprap. J. B., vězeňský dozorce z tohoto incidentu podvodně vinil žalobce, a nikoliv agresora. Z tohoto důvodu pak žalobce vůči danému dozorci po nepravdivém obvinění z incidentu vystupoval odmítavě, takže když jej chtěl dotyčný dozorce doprovodit na WC, žalobce tento doprovod glosoval údajnými slovy: „Ach, jo, mohu si ho aspoň podržet sám?“, z čehož dotyčný dozorce dovodil spáchání kázeňského přestupku ze strany žalobce a následně došlo dne 30. 10. 2014 k vydání rozhodnutí speciální pedagožkou žalované, a to Mgr. L. Ch., jímž byl uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen nekompromisní a nespravedlivý trest v podobě umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Dále žalobce uvedl, že pracovníkům věznice žalobce sdělil, že proti tomuto rozhodnutí jím byla ve 3 denní zákonné lhůtě podána obsáhlá stížnost, a to vhozením do k tomu určené schránky pro přijímání stížností. Tuto skutečnost ovšem speciální pedagožka odmítla zaznamenat, takže se delší dobu nic nedělo. Až 14. 11. 2014 žalobce hovořil osobně s ředitelem věznice za účasti vedoucího oddělení výkonu trestu, kdy mu bylo sděleno, že žádná stížnost nebyla předána k vyřízení, třebaže správní oddělení žalované tvrdí, že stížnost žalobce byla předána osobně oproti podpisu k vyřízení sekretariátu žalované. Vedoucí oddělení výkonu trestu pak následně vydal žalobou napadené rozhodnutí o stížnosti údajně z jeho dobré vůle, avšak po zákonné lhůtě a navíc na základě pouhého přezkoumání správního spisu, aniž by se seznámil s obsahem vlastní stížnosti a tedy i s jejími důvody, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V tomto postupu žalobce shledává zásadní porušení jeho práv, když se nemůže ztotožnit s vinou za jeho údajné kázeňské jednání a také s neadekvátním trestem vzhledem k závažnosti kázeňského jednání.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedla, že nesouhlasí se žádnými žalobními tvrzeními žalobce, který navíc dostatečně nevylicil, jakých konkrétních nezákonných úkonů a závěrů se měla dopustit vůči němu žalovaná. Dále žalovaná kategoricky popřela, že by zničila písemnou stížnost žalobce, když v dané věznici jsou pro podávání stížností odsouzených umístěny schránky s výrazným označením „Stížnosti“, kdy do těchto schránek odsouzení vhazují své stížnosti a jinou korespondenci určenou pracovníkům věznice. Dotyčné schránky pak vybírají dvě zaměstnankyně správního oddělení žalované, které nejsou v přímém kontaktu s odsouzenými, s tím, že každá písemná stížnost je opatřena otiskem prezenčního razítka s datem přijetí, následně je zaevidována v sešitě a poté neprodleně předána oproti podpisu příslušným zaměstnancům, pod jejichž kompetence kritizovaná skutečnost spadá.

Dále žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014, jehož obsah obsáhle předestřela, bylo vydáno v souladu s právními předpisy na základě záznamu o kázeňském přestupku žalobce ze dne 21. 10. 2014, jehož součástí je i vyjádření žalobce z téhož dne i výpověď pprap. J. B., vězeňského dozorce. Žalovaná má za to, že dané rozhodnutí splňuje všechny formální náležitosti a po obsahové stránce vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, kdy žalobce se sám ke kázeňskému přestupku doznal. S ohledem na jiná kázeňská řízení vedená se žalobcem v jiných věznicích (Věznice Valdice, Věznice Rapotice a Věznice Kynšperk nad Ohří), která byla vedena o nevhodném chování žalobce vůči zaměstnancům Vězeňské služby České republiky, má žalovaná za to, že uložený kázeňský trest byl zcela adekvátní. Speciální pedagožka žalované přitom před uložením kázeňského trestu vyzvala žalobce, aby se k věci vyjádřil, ovšem ten to odmítl a zároveň toto své odmítnutí nepodepsal. K tomu žalovaná doplnila, že i následné kázeňské řízení ve Věznici Všehrdu se týkalo nevhodného chování žalobce vůči lékaři žalované.

Dále žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí Mgr. L. Ch., speciální pedagožky žalované, ze dne 30. 10. 2014 bylo žalobci oznámeno a předáno tentýž den, což žalobce potvrdil svým podpisem, přičemž toto rozhodnutí obsahovalo i náležité poučení o možnosti jej napadnout stížností. Žalobce přitom v zákonné 3 denní lhůtě nepodal ústně ani písemně stížnost vůči prvostupňovému rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014, a to ani prostřednictvím dotyčné pedagožky či jiného pracovníka žalované či prostřednictvím schránek k přijímání stížností. Proto speciální pedagožka žalované na prvostupňové rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 poznamenala dne 2. 11. 2014, že stížnost nebyla podána a že rozhodnutí nabylo právní moci.

V návaznosti na to žalovaná uvedla, že dne 14. 11. 2014 žalobce požádal o pohovor s mjr. Bc. J. H., vedoucím oddělení výkonu trestu žalované, při němž požadoval zrušení kázeňského trestu, když s jeho uložením nesouhlasí, a také si stěžoval, že nebylo reagováno na jeho písemnou stížnost, kterou měl podat v zákonné lhůtě. Pohovor byl zaznamenán ve Vězeňském informačním systému a také v Knize pohovorů s odsouzenými, a ačkoliv stížnost byla ústně podána teprve při pohovoru, tedy po uplynutí zákonné lhůty, tak vedoucí oddělení výkonu trestu se stížností zabýval a jako druhostupňový správní orgán o stížnosti žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014 rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaná má přitom za to, přezkum byl učiněn v rozsahu ust. § 60 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterým se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ŘVTOS“), a žalobou napadené rozhodnutí bylo dostatečně zdůvodněno.

Dle žalované je v předmětné věci patrné, že řízení o kázeňském přestupku bylo se žalobcem vedeno podle příslušných ustanovení ZVTOS a ŘVTOS a nařízení generálního ředitele Vězeňské služby České republiky č. 70/2013, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců (dále jen „NGŘ č. 70/2013“). Žalovaná má za to, že uložený kázeňský trest v podobě umístění žalobce do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, je v souladu s ust. § 20 odst. 2 písm. d) NGŘ č. 70/2013 a také že o stížnosti proti prvostupňovému rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014 rozhodoval v souladu s ust. § 52 odst. 3 ZVTOS a ust. § 23 odst. 1 písm. a) NGŘ č. 70/2013 vedoucí oddělení výkonu trestu.

Závěrem žalovaná uvedla, že v kázeňském řízení vystupuje do popředí důraz na flexibilitu rozhodování, snaha o udržení pořádku, kázně a bezpečnosti věznice v reálném čase,

a proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s běžnými rozhodnutími správních orgánů či rozhodnutími soudu. Z prvostupňového rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí je dostatečně seznatelné, kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

K žalobě se písemně vyjádřil i mj. Bc. J. H., vedoucí oddělení výkonu trestu, který zevrubně předestřel průběh kázeňského řízení se žalobcem, kdy mj. uvedl, že žalobce ve stanovené 3 denní lhůtě nepodal stížnost vůči prvostupňovému rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014, třebaže byl o této možnosti oproti podpisu poučen. Nepodání stížnosti vůči dotyčnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 pak bylo zaznamenáno speciální pedagožkou do tohoto rozhodnutí. Dále ve vyjádření uvedl, že žalobce mu při pohovoru ze dne 14. 11. 2014 sdělil, že kázeňský trest mu neměl být vůbec uložen a že s ním nesouhlasí. Za této situace, přestože stížnost vůči dotyčnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 nebyla žalobcem podána v zákonné 3 denní lhůtě, se jeho stížností zabýval a prvostupňové rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 přezkoumal s tím, že dospěl k závěru, že stížnost není důvodná, a proto ji zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 11. 2014, kdy tentýž den byl s ním žalobce i seznámen.

Ustanovený právní zástupce žalobce v podání ze dne 19. 3. 2015 v návaznosti na žalobní tvrzení uvedl, že je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s uložením kázeňského trestu, jakož i s jeho výměrou, která je vzhledem k vytýkanému jednání jednoznačně zcela nepřiměřená ve smyslu ust. § 47 odst. 2 ZVTOS. Pro uložení kázeňského trestu dle právního zástupce žalobce nebyly splněny zákonné podmínky, navíc žalobou napadené rozhodnutí a celé kázeňské řízení je nepřezkoumatelné, neboť zde absentuje přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí o charakteru a výši uloženého trestu za kázeňský přestupek, v čemž lze spatřovat jistou svévoli žalované. Vedle toho žalobce nebyl ani seznámen s obsahem důkazů, které hodlal prvostupňový správní orgán využít pro své rozhodnutí, tudíž se k nim nemohl vyjádřit a ani navrhnout nové důkazy. Dle právního zástupce žalobce také nelze přehlédnout, že v daném případě žalovaná pochybila, pokud žalobcovu stížnost řádně a včas neprojednala, když ze sdělení V. S., vedoucí správního oddělení žalované, ze dne 19. 11. 2014, které současně v kopii zaslal soudu, vyplývá, že ve schránce pro přijímání stížností byla zaregistrována stížnost žalobce, která byla zaevidována dne 31. 10. 2014 do příslušného sešitu a předána na oddělení výkonu trestu Bc. P. Pokud pak při následném pohovoru byla ze strany žalované vzata stížnost žalobce za ústně podanou, a to i opožděně, není ani tento postup správný, neboť o ústně podané stížnosti měl být sepsán záznam, v němž by byly uvedeny podstatné důvody stížnosti. V dané věci tak vznikají důvodné pochybnosti o tom, zda celá věc byla druhostupňovým orgánem náležitě a řádně přezkoumána v rozsahu námitek podané stížnosti, když ten o stížnosti nerozhodl podle jejího písemně vymezeného obsahu, nýbrž pouze podle obsahu správního spisu, který navíc žalovaná odmítla předložit žalobci k vyjádření se. Závěrem právní zástupce žalobce podotkl, že žalobce odmítl převzít žalobou napadené rozhodnutí, když žalovaná od něj vyžadovala podpis jako potvrzení o tom, že toto rozhodnutí přijal, a zároveň mu stejnopis tohoto rozhodnutí odmítala vydat. Odůvodnění žalobcova odmítnutí podepsat dané rozhodnutí ovšem žalovaná neuvedla na toto rozhodnutí, což není správný postup a žalobce jej shledává účelově směřující vůči jeho osobě. Na podporu žalobních tvrzení pak právní zástupce žalobce navrhl soudu provést ve věci dokazování svědeckými výslechy ředitele Věznice Všehrdy, mj. Bc. J. H., V. S., Mgr. L. Ch. a Bc. P.

Dne 31. 3. 2015 soud obdržel od žalobce ještě dvě další samostatná obsáhlá písemná podání, v nichž zopakoval a podrobně rozvedl jednotlivá žalobní tvrzení v reakci na písemné vyjádření žalované k žalobě.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a to pro zjištění hned dvou druhů vad řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) s. ř. s., které by mohly mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy vadě spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, soud uvádí, že k této procesní vadě došlo dokonce ve dvou aspektech.

Jednak k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. došlo tím, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 11. 2014 bylo na základě stížnosti žalobce přezkoumáváno prvostupňové rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014, aniž by byl ve spise jakkoliv podchycen obsah žalobcovy stížnosti, tedy vlastní stížnostní námitky žalobce. V daném případě sama žalovaná tvrdí, že v zákonné 3 denní lhůtě sice neobdržela od žalobce stížnost vůči dotyčnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014, nicméně k vydání žalobou napadeného rozhodnutí přikročila s ohledem na výhrady vůči tomuto rozhodnutí, které žalobce zmínil při následném pohovoru s vedoucím oddělení výkonu trestu uskutečněném dne 14. 11. 2014. Pokud ale při následném pohovoru ze dne 14. 11. 2014 žalobcovy výhrady vůči prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 byly ze strany žalované vyhodnoceny jako ústně podaná stížnost žalobce vůči prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014 bez ohledu na její včasnost, bylo zapotřebí o ústně podané stížnosti ze strany žalované sepsat záznam, v němž by mj. byly uvedeny podstatné důvody stížnosti, jak obligatorně stanovuje ust. § 59 ŘVTOS. Takto ovšem žalovaná nepostupovala, když o stížnosti ústně podané vůbec nese-psala záznam ve smyslu ust. § 59 ŘVTOS, natož pak na předepsaném tiskopisu s vyznačeným datem podání ústní stížnosti. V ust. § 59 ŘVTOS je zakotveno, že stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu lze podat písemně nebo ústně. Byla-li stížnost podána písemně, vyznačí se na ní datum jejího převzetí zaměstnancem Vězeňské služby. O stížnosti podané ústně se učiní na předepsaném tiskopisu záznam, v němž se uvedou podstatné důvody stížnosti a datum jejího podání. Stížnost může směřovat jak proti uložení kázeňského trestu, tak i proti jeho druhu a výši. V daném případě postup žalované spočívající v nevyhotovení písemného záznamu ústně podané stížnosti nemůže být případně ospravedlněn a zhojen tím, že skuteční pohovor ze dne 14. 11. 2014, při němž vyhodnotila, že žalobce podává ústně stížnost vůči

prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014, zaznamenala v Knize pohovorů s odsouzenými s poznámkou „stěžuje si proti uložení KT z 21. 10. 2014 (nebyla dodržena stanovená lhůta, bylo žádáno zkrácení trestu)“, neboť se jedná o jednostranně sepsanou poznámku ze strany žalované, která není současně signována i žalobcem na potvrzení její správnosti a úplnosti a z níž nevyplývá, že autenticky zachycuje žalobcovy podstatné důvody stížnosti, jak předvídá ust. § 59 ŘVTOS. Za takto daného skutkového stavu žalovaná nemohla jakožto druhostupňový správní orgán náležitě a řádně přezkoumat žalobcovu stížnost v rozsahu jím uplatněných námitek, když ty nebyly písemně vymezeny. V tomto postupu žalované, který předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí, soud shledává podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která může mít za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a která již je sama o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí soudem a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti se soud pozastavuje nad tím, proč žalovaná přikročila k meritornímu posouzení údajně opožděně podané žalobcovy stížnosti, když kogentní dikce ust. § 60 odst. 2 písm. a) ŘVTOS výslovně stanovuje, že zaměstnanec Vězeňské služby České republiky, který je oprávněn rozhodnout o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, zamítne stížnost, pokud byla zaviněním odsouzeného podána opožděně. Jestliže žalovaná přikročila k meritornímu přezkumu údajně opožděně podané žalobcovy stížnosti, neměla současně setrvávat na názoru, že žalobce stížnost prvotně nepodával, přičemž v dalším řízení by měla zohlednit písemné sdělení V. S., vedoucí správního oddělení žalované, ze dne 19. 11. 2014, č. j. VS-63/006/002/2014-17/SPR/400, o tom, že ve schránce pro přijímání stížností byla zaregistrována stížnost žalobce vůči kázeňskému řízení ve věci č. j. VS 28/1791/002/2014-17/OVT/322, která byla zaevidována dne 31. 10. 2014 do příslušného sešitu a předána na oddělení výkonu trestu Bc. P.

A jednak k vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. došlo tím, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí speciální pedagožkou žalované ze dne 30. 10. 2014 žalobce nebyl seznámen s obsahem důkazů, které hodlal prvostupňový správní orgán využít pro své rozhodnutí, tudíž se k nim nemohl vyjádřit a ani navrhnout nové důkazy, jak vyplývá z obsahu předloženého správního spisu a čemuž i koresponduje žalobcovo žalobní tvrzení. Tento postup, který se nikterak nesnažila zhojit ani žalovaná v následném druhostupňovém řízení, soud shledává v příkrém rozporu s kogentní dikcí ust. § 47 odst. 1 ZVTOS a sám o sobě zakládá důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí soudem a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná by měla mít v patrnosti, že dle ust. § 47 odst. 1 ZVTOS mj. platí, že před uložení kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a důkazům o nich, z čehož plyne, že odsouzený musí mít možnost být seznámen s obsahem správního spisu, z něhož by bylo zřejmé, jaké důkazy hodlá prvostupňový správní orgán využít pro své rozhodnutí. Na tomto místě je ale třeba pro úplnost podotknout, že před uložení kázeňského trestu bylo žalobci alespoň umožněno se k věci vyjádřit, čehož využil.

K vadě řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud uvádí, že, její podstata spočívá v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění.

Pokud se pomine skutečnost, že nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění je způsobena již tím, že bylo vydáno, aniž by byl v řízení a ve správním spise o něm vedeném vymezen přesně okruh žalobcových stížnostních námitek,

tak nelze přehlédnout skutečnost, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se soustředilo výlučně na posouzení otázky prokázání viny žalobce za projednávaný kázeňský přestupek. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zcela absentovalo zdůvodnění i ohledně uložené sankce žalobci, která nebyla zanedbatelná, když žalobci byl uložen kázeňský trest v podobě umístění do uzavřeného oddělení na 14 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Skutečnost, že žalobce nebyl smířen s uloženým kázeňským trestem, přitom vyplývá i ze samotného záznamu žalované v Knize pohovorů s odsouzenými, v níž je ve vztahu k žalobci poznámka „stěžuje si proti uložení KT z 21. 10. 2014 (nebyla dodržena stanovená lhůta, bylo žádáno zkrácení trestu)“, jak již soud uvedl shora. Za tohoto stavu bylo o to více nutné, když základní nutnost věnovat pozornost i této otázce pro žalovanou vyplývala z ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS, aby se žalovaná v rámci svého přezkumu prvostupňového rozhodnutí speciální pedagožky žalované ze dne 30. 10. 2014 alespoň v minimální míře vymezila i ke zvolenému druhu kázeňského trestu a jeho výši, kterou žalobce zjevně rozporoval. To ovšem žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí naprosto vůbec neučinila, což zakládá podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí pro jeho nedostatečné zdůvodnění, která odůvodňuje rovněž sama o sobě zrušení tohoto rozhodnutí soudem a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

S ohledem na výše učiněné závěry soud považuje za potřebné směrem k žalované uvést, že si je vědom specifičnosti předmětného typu kázeňského trestání a vnímá, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby opodstatněný a včas uložený trest působil výchovně, preventivně a aby byl vůči ostatním odsouzeným jasným signálem, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí ve věznicích dodržovat pořádek a kázeň včetně náležitého respektu k dozorcům i ostatním odsouzeným. Rovněž si je soud vědom toho, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech odsouzených s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází, a rovněž s přihlédnutím ke lhůtám, ve kterých jsou vězeňské správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást na rozhodnutí vydávaná v těchto věcech z hlediska míry jejich preciznosti stejné nároky a požadavky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány či dokonce soudy. Tento specifický náhled na daná rozhodnutí má jistě oporu v nálezů Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/2008, který je dostupný na www.usoud.cz, nicméně to v praxi nemůže vést k rezignaci žalované na její povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné a logicky zdůvodněno ve všech podstatných aspektech, aby se vypořádala s provedenými důkazy v řízení a aby v rámci své rozhodovací činnosti postupovala v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech v podobě ZVTOS a ŘVTOS.

Vzhledem ke shora učiněným závěrům soudu nezbylo než s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí zrušit a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení s respektováním shora zaujatých právních názorů ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaná ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně, přesvědčivě a úplně odůvodní včetně druhu a výše uloženého trestu žalobci za kázeňský přestupek. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu soud neshledal nutnost zrušit i prvostupňové rozhodnutí ze dne 30. 10. 2014, když zásadní procesní pochybení převážně vznikla až v rámci druhostupňového řízení.

Ve věci soud rozhodl bez ústního jednání, třebaže ustanovený právní zástupce požadoval jej nařídit, neboť tento procesní postup byl plně v intencích ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s. Dále soud podotýká, že ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k provedení dokazování, jak navrhoval rovněž ustanovený právní zástupce, když dokazování soud vyhodnotil za nadbytečné vzhledem ke zjištění zásadním procesním vadám.

Jelikož žalobce měl ve věci úspěch a jeho jménem ustanovený právní zástupce požadoval náhradu nákladů řízení, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku rozsudku ad II. žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 23,-Kč toliko za vynaložené poštovné (za podání žaloby ve výši 9,50 Kč; za dvě podání doručená soudu dne 31. 3. 2015 ve výši 13,30 Kč), když jiné výdaje mu nevznikly s ohledem na jeho zastupování ustanoveným právním zástupcem.

Žalobci byl pro toto soudní řízení ustanoven zástupce z řad advokátů, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobce. Soud přiznal advokátu Mgr. Vlastimilu Škodovi odměnu ve výši 8.228,-Kč, která se skládá z částky 6.200,-Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), doplňující podání ze dne 19. 3. 2015 - § 11 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová